

ОБРАЧУН ПРЕДСЕДНИКА ДРАГАНЈЦА
СА ГЛАВНИМ УРЕДНИКОМ ЛИСТА ВОЈНИ ВЕТЕРАН
(Пише М. Андрић)

Главном одбору Скупштине УВПС

Београд

**Жалба на извештај Издавачког
савета од 2.04. 2009. и друге чињенице. –**

Општи осврт – Не очекујем од ове жалбе ништа, јер верујем да је добар број чланова ГлОд упознат о томе шта све ради и чиме се све служи канцеларија УВПС са председником на челу. Понајмање ми је жеља да у оваквим условима останем главни и одговорни уредник листа, али ми је искрено стало да предочим чињенице о томе како се манипулише од стране три – четири човека редакцијом и Удружењем, пре свега, неуважавањем одредаба усвојених докумената па чак и кршењем Статута УВПС. Зачуђен сам пасивношћу, нарочито оних који су учествовали у оснивању Удружења, да посматрају како се оно урушава а да све то, такође, мирно посматрају. Анатемисање људи и истине зарад властитих интереса а под фирмом борбе за јединство поодавно је само фраза, а неспремност да се отворено говори о манипулацијама пар људи у ИО и председника Удружења, за кога се зна како је дошао на ту функцију, из дана у дан разара организацију која све више ураћа у тзв. патуљасте партије. Пребацивање надлежности Извршном одбору на 11. седници (ако је то тачно) које му не припадају, само је прилика да се процеси распада убрзавају. Појединци, који по своје мишљење иду у комби партије (оне су сезонска појава) наћи ће за кратко ухлебљење и свој интерес, а огромна популација пензионера биће и даље анатемисана од друштва и државе. Такви појединци и групе још неко време ће налазити своје интересе, а представљаће се, наравно, као браниоци права корисника војних пензија.

На растакању УВПС ради и такозвани издавачки савет, нелегитиман и нелегалан, који у врло кратком времену смењује уреднике листа понајпре зато што не желе да неистинама обмањују читаоце и неколико десетина хиљада чланова, и одбијају да се баве пропагандом у корист председника и његових ментора. Отуда је и састанак тзв. издавачког савета 1. априла 2009. био реприза претходног на којем је, такође, супротно усвојеним актима, смењен Златомир Грујић а постављен Милијан Андрић за уредника – без да ме је званично ико питао желим ли да прихватим такву дужност. И један и други су се супростављали цензури и самовољи представника издавача и председника Удружења и чињеници да он жели да уређује лист а да нема никакву одговорност: ни пред читаоцима и члановима Удружења, ни пред Законом о јавном информисању и Кодексом новинара, као ни пред Главним одбором УВПС као издавачем. Без обзира на то што су односи између представника издавача и уредника листа регулисани у Уређивачкој концепцији „Ветерана“ и одлукама усвојеним на седницама ГлОд Скупштине УВПС, јавност рада УВПС је стално умањивана и све се више шири на ниже нивое организовања. Важеће одредбе за председника УВПС и председника ИО не постоје, а Главни одбор, колико знам, никада није на дневном реду имао расправу о томе како се спроводе његове одлуке и закључци, да ли председник и ИО имају икакав план и програм деловања, што је просто несхватљиво за једну друштвену или струковну организацију. У томе је и политичка бирократија у канцеларији Удружења, између осталог, видела шансу да буде тужилац и судија.

О извештају издавачког савета – Типичан пример за то је и састанак тзв. издавачког савета (1. април 2009), као продужене руке Љ. Драгањца, који се, гле чуда, на састанку појављује „у улози госта“ (ваљда још није укинуо Гл. одбор), а аутор је свих сценарија и закулсиних радњи (смењивање бар 5–6 људи у администрацији под изговором штедње, смењивање финасијских стручњака и довођење приучених а поверљивих да воде финасије, смењивање секретара Удружења, два уредника листа, два председника извршног одбора, покушај довођења свог човека на чело организације у Новом Саду, покушај смене наших представника у органима Фонда СОВО, најновији притисци на Општински одбор у Пожеги, итд, итд). С тим у складу је, заправо, и забелешка тзв. издавачког савета, претходни пут је био извештај (а ни једно ни друго није у складу

са Статутом, Уређивачком концепцијом листа, другим одлукама и (не)постојећим пословником о раду издавачког савета).

С друге стране, склапањем уговора са штампаријом Љубомир Драгањац је правно укинуо интерно гласило „Војни ветерен“, па самим тим и сва документа којима је регулисан рад Редакције, укључивши и од почетка нелегално и нелегитимно формиран издавачки савет. Тиме је *de facto i de jure* гл. и одг. уредника довео у позицију да је по закону и пред издавачем одговоран за лист, али и да се истовремено лажно представља јер нема никакав доказ о постављењу; а да је, редакција, опет стављена ван закона и сасвим дивља. У тачки 2. незаконитог уговора са штампаријом са задацима: – „Графичка припрема и техничко уређење часописа“: пријем чланака – текстова од дописника и чланова Удружења ВПС; 2) Обрада примљених чланака и њихова текстуална обрада; 3) Графички дизајн корица, обрада корица, обрада фотографија, текстуална обрада“... итд, итд.

Шта пише у Статуту УВПС, а шта у Издавачкој концепцији „Војног ветерана.

„Удружење војних пензионера Србије издаје своје интерно гласило „Војни ветеран“ (Статут).

„Редакција гласила прикупља, обрађује и разврстава информације, планира теме, осмишљава рубрике, организује сарадничку и дописничку мрежу“, и сл. (Уређивачка концепција „Војног ветерана“). Поставља се питање: ко је овластио представника издавача или Извршни одбор да крше усвојена документа и да при томе прете уреднику листа кад упозорава да се одлуке ГЛОД нарушавају. Уз претњу да о томе не смео да причамо, да ће само „по вас бити горе“ (мисли се на чланове редакције), настављају самовољу.

На страну то што су ставови у предметном уговору крајње неписмени и одраз незнања, они имају правну тежину. Таквим противзаконитим уговором, да би се избегло плаћање пореза и месечне надокнаде из средстава Удружења главном и одговорном уреднику и његовом заменику која је минимална (25 хиљада динара) укинута је редакција. Уз то, нарушена је одлука ГЛОД са Једанаесте седнице у којој пише: „да се за главног и одговорног уредника именује Милијан Андрић; да се у складу са донетим одлукама задржи постојећа организацијска структура редакције и уређивачког колегијума, да се број плаћених лица смањи на два (уредник и заменик), а да се ликовно-графичко уређење и језичка редакција, односно примпрема за штампу решава преко предузећа којем се повери посао штампања листа“. Уз то, противно одлуци ГЛОД и било какве консултације са уредником из редакције је избачен пуковник у пензији Властимир Марковић који је за минималну накнаду (пет-шест хиљада динара) значајно допринио популарисању листа и повећању тиража. Рачунали смо да до краја ове године повећамо тираж за 50 одсто, чиме бисмо пословали у законским оквирима, плаћали бар минималне хонораре сталним и повременим сарадницима и у блиској перспективи остваривали и одређену добит за Удружење. Међутим, то не одговара председнику УВПС јер би у том случају имао мању могућност да се неовлашћено меша у уређивачку концепцију, да врши цензуру и притисак на уредника и да лист користи у пропаганду а не информисање, властиту промоцију и политичке сврхе.

Због свега назначеног и састанак тзв. издавачког савета лично је на привођење на рапорт главног и одговорног и својеврсно саслушање, а забелешка је могла бити написана и без састанка.

(1) Састанак је заказао Љубомир Драгањац што је ван његових овлашћења и у легално изабраном издавачком савету а не Симовић, како стоји у забелешци. (2) Својим нечињем да се по Уређивачкој концепцији формира легитиман ИС у којем би били „истакнути чланови УВП Србије“, што значи и из Ниша, Новог Сада, Крагујевца, Београда...) а не чланови ГЛОД. Нарушене су одредбе концепције. (3) На састанку није било расправе, како стоји у забелешци. Напротив, 90 одсто времена протекло је у оштром дијалогу између председавајућег Томислава Симовића и уредника листа. Симовић је говорио о значају јединства и очувања УВПС и о ранијем волонтерском раду у чему сам се сложио са њим. Али сам истакао да се Удружење не може сачувати неистинама и полуистинама, манипулацијама група и појединаца, при чему је у првом плану лични и групни интерес и приближавање политичким партијама, уз непоштовање усвојених правила Удружења. С тим у вези, сложио сам се са „ставовима како би се дефинисала права, обавезе и надлежности појединих органа и појединаца како у Главном одбору тако и у Редакцији листа. Затим, „да се сагледа правни основ да ли чланови органа УВПС могу бити у издавачком савету, односи оснивача и издавача са органима листа и обратно, као и са штампаријом листа и обратно“, о чему је било речи на састанку и што је тачно наведено у забелешци. Стога сам захтевао да све моје тврдње у вези наведеног буду проверене на Главном одбору или његовој радној групи која би све моје пропусте и „уређивачке промашаје“ анализирали и, у зависности од тежине учињених грешака, сменили ме са

дужности. То је у надлежности ГлОд или оснивача. Дакле, није било речи о изгласавању неповерења на састанку пре свега из разлога што ни легално и легитимно формиран савет нема то овлашћење, као што то овлашћење нема ни Извршни одбор и што се те надлежности (по концепцији не могу преносити на саветодавне и извршне органе, нити на представника издавача. У Уређивачкој концепцији листа с тим у вези пише: **„Редакција са главним и одговорним уредником на челу непосредно спроводи усвојену уређивачку политику (концепцију листа). У том смислу – осим тога што је одговоран према важећим законским прописима у области јавног информисања и према етичким нормама новинарске професије – главни и одговорни уредник за свој рад одговара и оснивачу (издавачу). На захтев оснивача (издавача) дужан је да подноси периодичне извештаје о раду редакције и спровођењу концепције гласила“**. Према томе, забелешка је измишљена и тенденциозна, темпирана да се подметањем и клеветом смени уредник и на брзину и формално прође кроз тобожњу расправу ГлОд. Уз то, тражио сам да састанак тзв. издавачког савета има третман групе чланова Удружења која би иницирала разрешење проблема између представника издавача и уредника листа на ГлОд, да се састанак ИС фонски снима и да састаку присуствује један члан Редакције, али је то одбијено. Више пута сам одбио захтев представника издавача Драгањца да поднесем оставку, „пресавиј табак и поднеси оставку“, а подношење оставке одбио сам и на састаку тзв. издавачког савета. **(4)** На састанку ИС о мојим „уређивачким промашајима“ нисам ништа више сазнао него што сам знао и пре четири месеца. Председник удружења ми је половином јануара саопштио да мој извештај са 11. сенице „Резултати и друге жеље“ ништа не ваља, мада је све моје раније извештаје неумерено хвалио. На моје питање зашто, и да ћемо то испрваити у наредном броју, одговорио је да га нисам довољно цитирао. Нешто касније томе је додао да нисам тачно саопштио резултате гласања, наводно, „за“ је било 20 а не 18 чланова ГлОд, а против 8 чланова, тако да испада да је за смену наших представника у ФСОВО било 18 (20):8 (документ о гласању добио сам 17 дана после седнице од председника и данас га поседујем). Такође, забелешку са састанка ИС добио сам после 16 дана, на инсистирање, а да ми пре тога није био познат ни дневни ред за расправу, па сам тек тада схватио да се ни у чему нисмо сложили. Парадокс је тврдња да сам се сагласио са „изгласавањем неповерења“ и пристао на манипулацију и смену без иједног доказа о одговорности. **(5)** Дозвољавано ми је да говорим после моје претње да ћу напустити састанак. Уместо да наставим започето, углавном о нарушавању усвојених докумената и недозвољеним радњама, уследила би Симовићева питања: да ли би ја писао о четнику; одговорио сам са да уколико бих располагао истинитим документима и био убеђен у истину, затим, да ли сам задовољан накнадом, рекао сам да јесам и да бих био спреман да радим и без накнаде само да ме пусте да обављам посао за добро свих пензионера а никако групе и појединаца. **(6)** Као „урђивачки промашаји“ у забелешци су наведени текстови у децембарском броју „Резултати и друге жеље“ и текст „Музичка кутија“. О примедбама на први текст већ сам претходно рекао, а о другом и придодатом тексту у забелешци „Правда и неправда“ ништа нису рекли. Објашњавао сам да је „кутија“ литерарно–сатирична прича и да би по њима Радоје Домановић требало да буде непријатељ, а не да му Србија ових дана подиже споменик. Предложио сам једноумној групи на састанку да „Музичку кутију“ понудим штампи или да доставим УНС (члан сам те организације 36 година), па ћемо тако одмах изаћи из медијске блокаде. Текст Радоша Плазинећа „Правда и неправда“ има поруку која је позната само једном или двојци људи из канцеларије. Због чега је мр Плазинећ одавно на мети, омражен – не знам. Знао да пише добро и реално презентирајући проблеме пензионера, дајући правне савете и сл. У ствари, најчешће нису проблем текстови, чак мислим да мени супростављена страна и не зна шта је „уређивачки промашај“, реч је о анатемисању аутора који мисле својом главом. На списку таквих је и Крсман Милошевић, генерал у пензији, који у листу дуго пише теме из историје, сјајан историјски публициста и писац више књига. Међутим, притисак да престанем да објављујем његове прилоге био је просто неподношљив. Разлог сам докучио: Милошевић, напосто, не жели да буде члан ни клуба генерала (отуда су и притисци за моју смену), као што не жели да буде ни члан клуба подофицира, и то је његово право. Иначе, по Драгањцу, било је ту још сумњивих текстова као: „Грађани другог реда“ о бескућницима из касарни, јер председник мисли да и он припада тој врсти иако има стан и кућу, или, пак стога што одређен број цивилних пензионера има већу пензију од генерала. Сличне притиске доживљавао сам и после објављивања сјајног записа из Њујорка госпође Вешковић, члана ГлОд, забрану оглашавања услуга адвокатске канцеларије са којом Удружење има уговор и узима провизију, а што се то чини постоје индикативне приче у пензионерској популацији које ћу покушати да истражим. **(7)** Мој највећи „уређивачки промашај“, међутим, јесте, по тврдњама

канцеларије, сама моја намера да објавим текст о шестогодишњици од убиства Зорана Ђинђића као активности највиших државних представника Србије. То је Редакција планирала, уз агресију НАТО, да обележи у мартовском броју. Иако сам за планирање сваког броја и његово закључивање нудио да информишем представника издавача, он то никада није прихватио. Уместо договора он више воли да све сазнаје од доушника. После уобичајених председникових перформанаса и присмотри, у канцеларији УВПС ме је вређао (због тога бисмо се могли наћи и на суду), све у присуству својих верних сарадника Вучковића и Пејовића) и мени из виђења само познатог човека). За Зорана Ђинђића је рекао да је издајник који је наручио бомбардовање Србије а потом побегао у Црну Гору, што је само матрица по којој је убијен и новинар Славко Ђурувија. Пред само закључивање листа, на предлог сарадника у Редакцији, одустао сам да објавим некролог о убијеном премијеру. Председник је сматрао да је требало да пишем о Коштуници, па се тек накнадно сетио да је овај још жив. Но, иако необјављен текст, он се нашао у рукама многих Драгањчевих људи све са намером да ме „дискредитује“ као човека и уредника листа, „жутог“, како ме његови обожаваоци називају. Питања је много: ко је Драгању дао текст, да ли он зна да су такве радње елементарно кршење мојих новинарских, људских и грађанских права, да је реч о кривичном делу и да бисмо се могли наћи на суду; да ли зна да је цензура по закону кажњива што Драгањац редовно чини. Визави текста о Ђинђићу, председник у децембарском броју листа тражи од мене да се објави позивница (факсимил) која му је упућена за свечани пријем код министра Шутановца. Помислио сам да се шали јер то нико у новинама не објављује нити би објавио, осим као историјски докуменат, рецимо позивницу на неки пријем за Пашића, Николу Теслу и сл. Међутим, замерио ми је и питао зашто то нисам урадио. (Погледајте у Уређивачкој концепцији о сарадњи УВПС са државном управом, а у Забелешки ИС се тражи „ревидирање односа са државним органима“. С друге стране, Драгањац дозвољава себи право да у име Главног одбора потписује саопштење политичке партије и када сви медији то одбијају да објаве (што сам му унапред рекао, јер је саопштење без новости и политички интонирано). Наређује да то објави „Ветеран“. Реч је о партији у којој је, наводно, и Милован Вуликић са којим је наш председник имао судски спор (колико је платио браниоца и из чијих пара не знам), али размишљам како бих морао да се извиним Вуликићу због могућег огрешења према њему у својим текстовима. Потом се питамо зашто смо у медијској блокади, зашто је углед војних пензионера на нули, а свему томе, опет, нису допринели заставници и мајори већ се тачно зна ко јесте и каквим поступцима.

Но, пример како канцеларија нема обзира према усвојеним регулама Гл ОД показује и период после 12. седнице. Уместо да поступе по забелешци за коју су гласали, иако је далеко од истине и правно непостојећа, и да поштују важеће одредбе, они наново све то чине по своме: расписују интерни конкурс за гл. уредника (јавља им се један човек), досадашњи заменик уредника због ниске надокнаде подноси оставку па се после седам дана, каже, на молбу канцеларије враћа за ВД гл. уредника до разрешења досадашњег и избора новог, а досадашњи уредник већ два пута смењен – на састанку тзв. издавачког савета и други пут на заседању Извршног одбора. Трећи пут ћу бити разрешен на састанку Главног одбора што је једино по усвојеним регулама. Из редакције избацују и коректора, тако да се свим тим радњама потенцира самовоља председника и његових људи. Оптуживати све друге за кршење пензионерских права са државом на челу, а у томе не видети себе крајње је лицемерно и неморално.

Друге чињенице и примери – 1) Понуде за штампање листа су под велом тајни, приказивање трошкова редакције и штампања гласила, најблаже речено, проблематично, незаконитост у финансијском пословању евидентна (не само у односу на редакцију), противзаконита цензура се наставља (прочитајте извештај са 12. седнице пун статистичких обмана, пример – порез на трошкове путовања 44 одсто, а колико износе трошкови путовања не зна се. Зна се, међутим, да председник за путовање једном удаљенијем општинском одбору у Србији (за један дан) прими 17000 динара. О томе се се навелико прича, чак и пензионери које сам често виђао у канцеларији Удружења сматрају да „таквом трошењу треба стати на пут“.

– 2) За пет месеци, колико сам био на месту уредника, телефонирао ми је бар 50 људи распитујући за сарадњу, да ли да пишу тужбе за заостали дуг, зашто је каснио децембарски број листа (штампање завршено 9.01. а у Шабац издање стигло 27. јануара. Ко је за то крив? Да ли један новинар који је написао више од трећине листа у новогодишњим празницима, или дистрибутер (ИО) који 15 дана слави новогодишње празнике. У Редакцију је стигло и више писама са различитим примедбама и захтевима. У једном од писама са Новог Београда захтева се да овдашњи

ОпОд објави листу лица који примају надокнаду, да се каже шта је са новцем који је општински одбор прикупљао (200–300 динара по члану) за некакве акције, ушта је утрошен новац за куповину канцеларије, те да му није дозвољено да о свим тим питањима говори на седници. Када сам о садржају тог писма, у присуству члана ИО, упознао председника УВПС, он је за аутора тог писма одмах успоставио дијаднозу: „будала“. Иначе, више људи из највећег ОпО сматра да организација не припада УВПС већ партији ПУПС и да се то званично говори на званичним скуповима. Наравно, не могу да тврдим да ли су писма и бројне усмене тврдње људи тачне, али знам да Редакцију листа и сарадњу у њему већ дуго времена бојкотије Општински одбор Н. Београд.

– 3) Председник од доласка на чело Удружења урушава и игнорише редакцију. Изузимајући потпредседника Удружења који уважава саговорника и кад имамо сасвим супротне ставове о појединим проблемима („не пада ми на памет да вршим цензуру листа“, рекао ми је уочи нове године), председник ИО и његов заменик мисле увек као председник УВПС, а он опет мисли својим чином и захтева да га у листу потписујемо са генерал-потпуковник у пензији, што нисам прихватио. Уредника листа (Грујића и Андрића) доживљава као противнике и држи под присмотром, а његови најближи сарадници нису спремни ни да вас поздраве ако шефа „попреко погледате“. Од Грујића је имао и страх да њему преузети председничко место. С тим у складу је и следеће: чланови редакције су редовно изостављани из усклађивања надокнада (раније то није био случај), на име потрошног материјала нисмо добијали (скоро ће три године) ни оловку, престао је да плаћа за чланове Редакције новинарску чланарину), а када нам је у фебруару купљен фото-апарат (ваљда 16 хиљада динара) лице из администрације је доживело такве грдње као да је државу издало. Иначе, однос према запосленима је капларски, а бар десет пензионера (странке) ми се жалило на поступање појединаца. Уосталом, и сам сам видео та уплашена лица на вратима канцеларије. Никада нас нико није питао за приватне трошкове телефона, Интернета (чак су нас, сумњам да није по налогу канцеларије, избацили из сале у Дому где смо се 2–3 пута месечно окупљали ради планирања и закључивања листа), наводно по наређењу заменика начелника Дома.

–4) Сумњам у тачност извештаја о финансијском пословању листа. За исту годину (2008) на 11. и 12. седници ГлОд прихваћена су два различита податка („Војни ветеран“ је приходовао 1.143.000 динара, расход је 1.375.000 динара (извештај о раду листа у 2008. години). У извештају са 12. седнице (у листу наводе се само приходи од претплате 929.575,88 динара), а изостављају приходи од реклама који уз мало више ангажовања и без игнорисања листа од стране канцеларије могу да покрију 60 одсто трошкова штампања (тренутно износе 76.000 динара. Међутим, ту област канцеларија не жели да регулише службеним актом упркос мом инсистирању. Примера ради: задња страна колорна наплаћује се 25 хиљада, унутрашња колорна 20, а на црно-белим странама дужни центиметар огласа на три стубца кошта 600 динара, итд, итд. И поред калкулација, лист је најјефтиније гласило које излази у овој земљи и могао би да се самофинансира само да је то у интересу председника. Какав однос влада према гласилу можда најбоље илуструје чињеница да смо остали без дописника, јер ИО већ 4–5 месеци не шаље дописницима примерак листа што је законска обавеза за све који објаве прилог у новинама, а неки дописници захтевају и исплате хонорара (такође законска обавеза), што могу остварити све до фебруара ове године када смо у листу објавили да не можемо да исплаћујемо хонораре. На супрот ауторским примерцима, канцеларија некоме да 100 примерака листа, па ме председник провоцира ко ће то да плати. Или: објављујемо некакве огласе, дају их у последњи час, а да гл. уредника нико и не пита, што је такође недопустиво по закону о информисању. Једноставно, комуницирају са техничким уредником за кога сам случајно открио да има већу надокнаду од гл. уредника и заменика уредника и приде апанажу од штампарије због тако склопљеног уговора. Али тај, вероватно, има и посебне задатке као што је благовремено достављање шефу прилога које главни уредник само намерава да објави. Дакле, у нашим редовима су још врло актуелни Чворовићи, а требало би да је увелико дан и да се скину завесе са прозора.

–5) Заклињање у штедњу и оптуживање редакције за превелико трошење је фарса с циљем да се лист угаси. Ти тонови долазе из ОпОд Н. Београд, а нико се не пита постоји ли баш тамо сукоб интереса. Информисање које се проводи по три канала – службеним актима, окошталом и пропагандним предавањима и путем листа којем се гуши свака иницијатива је само врћење у круг, и скупо. За постојање „Ветерана“ тврдим да не зна више од 60 одсто чланова Удружења. Па, где смо ми то, ко је за то крив ако не канцеларија која спутава сваку иницијативу да се информисање унапреди и да служи најширем чланству. Писање писама државним органима, а не улажење у суштину пензионерских проблема, само је привид да се нешто ради у шта ни они што то

практикују неверују. Свака иницијатива уредника, који има третман командира противпожарног вода наспрам великих команданата, гуши се, а када се ипак нешта позитивно нађе у листу и буде подржано од читалаца (као у предзадњем броју о заштити старијих и непокретних) канцеларија то припише себи у заслугу, стави у извештај за ГлОд од кога би да створи гласачку машину. Стим у вези је и стара замисао да се покрене иницијатива у име Удружења о адаптацији неких објеката у ВМЦ Карабурма ради успостављања старачког дома за војне пензионере, што је канцеларија априори одбила. И ретки договори са председником и његовим фановима се не поштују. Пример је трајна овера књижица. Да бих написао уводник (коментар) пет дана сам морао да чекам одобрење МО за разговор са надлежним у Команди округа, и само што сам сео да разговарам добио сам позив од председника да хитно дођем у канцеларију – да би ми саопштио да о томе ништа не пишем, не важи. Како то назвати – одредите сами.

б) О односима гл. уредник – представник издавача (издавач), такође регулисаним у Уређивачкој концепцији, пише. („**Међусобно уважавање, поштовање преузетих права и обавеза, узајамно поверење и остваривање својих надлежности у договореним оквирима**“ (Из УК). Уместо тога константо малтретирање, бојкот, оговарање и онемогућавање да лист изађе на време, по мом уверењу, све то је нарочито ескалирало по објављивању текста са 11. седнице “Резултати и друге жеље“. Шта сам могао: да слажем, да прећутим истину... Е, то није могло, нити ће икада моћи у мом новинарском раду. Или: од половине јануара усмено сам тражио од ИО, а од 9. марта ов. год. писаним захтевом (бр.11–2) да ми се дају следећа документа: Уређивачка концепција, одлука о избору чланова ИС са списком, извештај ИС који је усвојен на 11. седници, Статут УВПС и да ми се редовно достављају месечни планови активности. Осим УК (која ми је уручена 1. априла) ни један други докуменат нисам добио. Зашто?

Најзад, дуго сам се надао да ће се међусобни односи упростојити сходно нашим годинама и веровао у заједнички циљ у УВПС, те сам стога избегавао оштре расправе, па опраштао и исмејавања с друге стране (кад сам тражио да за Редакцију купе правопис српског језика, мисле да и језик знају), али сам се сваким даном уверавао у супротно. И ова моја жалба је само исечак, фактографија са што је било могуће мање личног и без коментара и, ипак, писана бираним речима.

Београд,
20.05. 2009.

Милијан Андрић